

lig nok veed, at det er det dannede Publicum, som fylder det kongelige Theaters' Rækker, og kjøndt jeg ogsaa veed — det er sagt baade her i Salen og udenfor samme — at et slikt Publicum altid vil være tilstede i den dannede Hovedstad og skaffe Theatret en god Indtægt, vil jeg dog tillade mig at gjøre opmærksom paa, at selv det dannede Publicums Smag kan vildledes. Hvad der er skeet tidligere, kan nemlig skee igjen, og vi have haft Eider, da det dannede Publicum søgte f. Ex. til Casino, for at see Stykker, der vistnok ikke kunne siges at udtrykke en dannet Smag. Derfor frygter jeg meget for, at de 50,000 Rd., der her ere opstillede som et Maximum, i ethvert Tilfælde ville blive et Minimum og i mange Tilfælde ville blive overflødige, saaledes at vi maae tilskyde noget ud over de 50,000 Rd.; det er derfor, jeg for min Part er bange for at gaae ind paa Lovforslaget, som det her foreligger fra Fleertallet. Man siger vel, at vi nu have den samme Tilstand, og det er ganske rigtigt, at naar det kongelige Theater ikke kan komme ud af det med det Tilflud, som er tilstaaet det gjennem Finantsloven, kommer der en Underbalance, som vi senere maae dække; men ved Siden deraf maae vi dog huske paa, at saalænge det kongelige Theaters' Stilling er saaledes, som den nu er, have vi altid Haand i Hænde med det gjennem de aarlige Finantslove; vi kunne gjennem dem tage vore Beslutninger og udøve et Tryk paa Regjeringen, hvorved den bliver nødsaget til at forandre Theatrets Bestyrelse i den Retning, Folkethinget ønsker. Have vi derimod først vedtaget Regjeringens Forslag, have vi for en længere Tid givet Sagen ud af vor Haand, og det bliver da ikke saa let at komme ind paa den af os antydede Retning. — Naar man i høie og stærke Toner har talt om, hvilken Dannelsesanstalt det kongelige Theater er, vil jeg sige, at jeg for min Part villig skal indrømme, at det er en Dannelsesanstalt, og jeg vilde ønske, at det maatte blive saa tilgængeligt for Publicum, som vel muligt; men jeg vil paa den anden Side sige, at det er en Dannelsesanstalt, som egentlig kun kommer den mindste Deel af Befolkningen tilgode. Theatret kan muligens paa anden Haand virke paa en større Deel af Befolkningen; men der er dog en vis

Berettigelse i, at man ude paa Landet siger: Hvorfor skulle vi vedblive at yde de meget store Summer til det kongelige Theater, som vor Fod maaskee aldrig kommer til at betræde? Det er meest for Hovedstaden og navnlig for dens dannede Classer, at denne Forlystelsesanstalt, som den i visse Henseender er, om den end i andre Henseender er en Dannelsesanstalt, eksisterer, men for Folket i Almindelighed har Theatret ikke den Betydning, som mange af de ærede Medlemmer ville tillsætte det. Jeg vilde nødigt være med til at gjøre noget Skridt, som kunde siges at hæmme Dannelsen, og derfor vil jeg være med til ethvert Forslag, der giver nogen rimelig Udsigt til en heldig Udvikling af det kgl. Theater; men, efter hvad jeg har udvillet, kan jeg ikke være med til at stemme for Regjeringens Forslag. — Hvad angaaer Mindretallets Forslag, som jo egentlig er det, der nærmest ligger for til Forhandling, har jeg ikke Meget at sige derom. Jeg veed godt, at der kan rettes stærke Angreb imod det; men jeg troer dog ikke, at alle disse ere meget berettigede. Naar der har været Tale om, at det vilde være vanffeligt, for ikke at sige umuligt, at faae en Mand eller en Forening til at overtage det kgl. Theater i Entreprise, vil jeg sige, at dette ingenlunde stiller sig saaledes for mig; vi behøve kun at gaae til Secondtheatrene for at see, at Saadant lader sig gjøre. Jeg veed nok, at man her vil møde mig med den Indvending: Ja, hvad er det saa, hvormed Secondtheatrene opvarte; hvorledes kunne de Stykker, som der opføres, sammenlignes med dem, der gives paa det kgl. Theater? Dertil vil jeg imidlertid svare, at Secondtheatrene for det Første ikke have pensionsberettigede Skuespillere, dernæst faae de ikke noget Tilflud fra Statskassen, og endelig, hvad der for mig er det Væsentligste, det, der er godt og sundt paa det kgl. Theater, det, der er ægte Danst og et ægte danst Dannelsesmiddel, har det kgl. Theater Privilegium paa, og det maa ikke gives paa de andre Theatre. Jeg troer, at Secondtheatrene vilde kunne hæve sig til et langt høiere Standpunkt end det, de nu indtage, naar det ogsaa forundtes dem at give saadanne Skuepil og andre Sager, som nu ene og alene ere henlagte til det kgl.